

C211 – CUL24

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2007-2008

17 april 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, JEUGD, SPORT EN MEDIA

INHOUD

Interpellatie van de heer Erik Arckens tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de naleving door de stad Brussel van de overeenkomst met betrekking tot de onderhoudskosten van de KVS	1
Met redenen omklede motie	3
Vraag om uitleg van de heer Frank Creyelman tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de mogelijke kandidatuur van Mechelen voor Culturele Hoofdstad van Europa in 2015	3
Vraag om uitleg van de heer Dirk de Kort tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de werking van het Frans Masereel Centrum in Kasterlee	5
Vraag om uitleg van de heer Dirk de Kort tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de publicatie van klassiekers uit de Nederlandstalige literatuur	6

Voorzitter: de heer Dany Vandebossche

Interpellatie van de heer Erik Arckens tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de naleving door de stad Brussel van de overeenkomst met betrekking tot de onderhoudskosten van de KVS

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het is de derde keer tijdens deze legislatuur dat ik u interpeleer over de KVS. De eerste keer werd het een beetje een geruchtmakende interpellatie waarover we nog steeds niet 'uitgekeuveld' zijn. De tweede keer hadden we het over technische zaken: de financiële implicaties van de KVS? nu alles gerenoveerd is en de nieuwbouw er staat. Nu blijkt plots in een derde fase dat er een financieel probleem is.

De stad Brussel laat jaar na jaar na om op een normale, ordentelijke wijze haar verplichtingen na te komen in verband met de onderhoudskosten. Voor wie niet op de hoogte is van de stand van zaken, schets ik even de toestand. De Vlaamse schepen in Brussel beschikt over enorm weinig geld en moet zijn geld voor de onderhoudskosten van de KVS vragen aan de schepen van Cultuur. Vroeger was dat de heer Simons van Ecolo, nu is dat mevrouw Milquet.

Het probleem schijnt recurrent te zijn. Ik herinner me uit de jaren 2000, 2001 en 2002 dat er ook een probleem was. Toen kwam er wel geld, maar volgens de toenmalige schepen bevoegd voor Vlaamse Aangelegenheden was de bestemming van dat geld niet noodzakelijk het onderhoud van de KVS. Daarover ging het hele gedoe toen.

Wat is nu het probleem? In 2006 werd een akkoord gesloten na de renovatiewerken. De Vlaamse Gemeenschap, de Vlaamse Gemeenschapscommissie en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest betalen samen jaarlijks 750.000 euro van de onderhoudskosten en de stad Brussel betaalt 250.000 euro. De subsidie werd al twee keer niet ingeschreven op de begroting van Brussel-stad. In 2007 werd het geld alsnog voorgelegd na een begrotingswijziging. In 2008 heeft de burgemeester beloofd dat alles in orde zal komen. Stel dat het voor in orde komt, dan blijft nog steeds het levensgrote probleem bestaan dat de stad Brussel in het jaar 2006 de verplichtingen niet nakwam tegenover u en de VGC met betrekking tot de onderhoudskosten van de KVS.

Mijnheer de minister, ik wil weten welk spel men speelt. De renovatie van het gebouw heeft onnoemelijk veel

geld gekost. Er is een onwil aanwezig bij Franstaligen in Brussel-stad. Ze maken er een spelletje van om hun verplichten niet na te komen. Dit kan uiteraard implicaties hebben. Als de KVS het geld niet krijgt, dan moet de schouwburg geld lenen en daar komt uiteraard het betalen van een rente bij.

Net nu het Brusselse stadstheater de schuld uit de periode-Marijnen bijna heeft weggewerkt, dreigt er opnieuw een hiaat. Volgens de Brusselse schepen van Cultuur, mevrouw Milquet, is het bedrag Vlaamse materie en de Brusselse schepen van Vlaamse Aangelegenheden, Jean De Hertog, beschikt over te weinig geld.

Mijnheer de minister, dit alles kan verstrekkende gevolgen hebben voor de werking van de KVS. Wat is uw reactie op deze feiten? Zult u stappen ondernemen om hieraan te remediëren? Ik weet al dat uw antwoord kort zal zijn en ik zal u dat niet kwalijk nemen. Al het geld komt van Vlaanderen. U weet dat ik soms kan voorspellen. Uw antwoord zal zijn dat u strikt genomen niet tussenbeide kunt komen in de zaken van Brussel-stad. Maar misschien is er nog hoop. Tot hier de kortste interpellatie die ik ooit in het koninkrijk België in om het even welk parlement heb gehouden. Ik kijk uit naar uw antwoord.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Ik deel de zorg van de heer Arckens, maar ik wil toch een kanttekening plaatsen. Als we kijken naar de jongste drie jaren, 2006, 2007 en 2008, dan zien we dat de stad Brussel het bedrag van 250.000 euro voor 2007 heeft uitbetaald en dat we met een probleem zitten voor 2006 en 2008. De twee problemen moeten van elkaar worden onderscheiden. Tweemaal gaat het over 250.000 euro, wat een pak geld is voor de KVS. We moeten er dus alles aan doen om in totaal 500.000 euro bij de KVS te doen belanden. De situatie van 2006 verschilt echter van die van 2008.

De overeenkomst waarover de heer Arckens het had, werd medio juni 2006 beklonken en in november 2007 ondertekend. Er is dus anderhalf jaar verstreken tussen de bekendmaking, ook in de pers, van die overeenkomst en de ondertekening ervan. In die overeenkomst staat dat de vermelde bedragen zullen worden uitbetaald, vanaf het ogenblik waarop, en voor het jaar waarin de overeenkomst is ondertekend. De stad Brussel zegt niet gebonden te zijn door die overeenkomst, omdat ze niet ondertekend was. Ik zeg niet dat ik die stelling deel. Ik spreek me niet uit over de vraag of dat een correcte interpretatie is. Ik stel wel vast dat het getreuzel van anderhalf jaar om die overeenkomst te ondertekenen, nu moeilijkheden geeft voor de KVS.

Ik heb nagegaan waarom er anderhalf jaar is verstreken tussen overeenkomst en ondertekening. Er was een foutje geslopen in het oorspronkelijke contract: het adres van de KVS was fout. Dat is een kadastraal element. Dat is aangepast. Er stond "Vaartstraat 45", terwijl het adres van de KVS Vaartstraat 25 is. Men heeft er anderhalf jaar over gedaan om die fout recht te zetten, zodat de overeenkomst eind 2007 werd getekend. Ik geef maar aan dat de situatie anders is voor 2006 – waar we met dat juridisch probleem zitten, waarover ik me vandaag niet uitspreek – dan voor 2008, waarvoor het vanzelf spreekt dat we tot een oplossing moeten komen. Daar heeft de stad Brussel momenteel eigenlijk geen reden om zich te onttrekken aan haar verplichtingen.

We weten allemaal wat de situatie is van de Vlaamse schepen in Brussel. Minister Anciaux is zelf Vlaams schepen in Brussel geweest, in de jaren negentig, gedurende een drietal jaren. Hij zal de eerste zijn om toe te geven dat dat een allesbehalve comfortabele positie is. Wat de verantwoordelijkheden betreft, pleit ik ervoor dat, samen met de partners die dat allemaal hebben ondertekend, zou worden nagegaan in welke mate er een oplossing mogelijk is, zeker voor het probleem van 2006. Ik blijf erbij dat het probleem van 2008 best via een begrotingswijziging in orde wordt gebracht.

Voor de situatie van 2006 zou ik voorzichtig willen zijn. Af en toe wordt de Vlaamse schepen in Brussel daarvoor met de vinger gewezen, maar ik ben ervan overtuigd dat hem op dat vlak echt geen enkele blaam treft. We moeten als Vlamingen onder elkaar eens de koppen bij elkaar steken om te zien hoe we dat probleem van die 250.000 euro voor de KVS voor 2006 eventueel samen kunnen oplossen.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, ik ben een beetje verbaasd door de twee uiteenzettingen. Ik zie helemaal niet in waarom de schepen verantwoordelijk zou moeten worden gesteld voor die zaak van 2006. Ik heb dat alleszins nog niet gedaan. Ik weet niet wie dat wel doet, maar wie dat doet, speelt politieke spelletjes. Ik wil daar alleszins niet aan meedoen.

Het verheugt me dat er grote bezorgdheid is over dit probleem. Ik deel die ten volle. Zoals de heer Arckens terecht aangeeft, stipuleert het zogenaamde Zomerakkoord in artikel 4, paragraaf 1, duidelijk dat de Vlaamse Gemeenschap, de Vlaamse Gemeenschapscommissie en de stad Brussel de exploitatiekosten van de KVS zullen subsidiëren. Concreet betekent dit een jaarlijkse subsidiëring, tot en met 2009, door de Vlaamse Gemeenschap met 500.000 euro, door de Vlaamse Gemeenschapscommissie met 200.000 euro en door de stad Brussel met 250.000 euro.

Voor alle duidelijkheid, dit komt er ter vervanging van een akkoord waarbij de Vlaamse Gemeenschap niets

moest betalen, herinner u. Initieel was dat immers een akkoord tussen de VGC en de stad, waar de Vlaamse Gemeenschap niet aan deelnam. Maar goed, we hebben al meer de problemen moeten oplossen.

Naar verluidt heeft de stad Brussel dit onlangs opnieuw bevestigd, zelfs in de publieke zitting van de gemeenteraad, en verklaard dat die som van 250.000 euro voor 2006 wel degelijk zal worden betaald. De burgemeester heeft dat tot tweemaal toe bevestigd. De juridische problematiek met betrekking tot 2006 speelt dus geen rol, denk ik. Er is altijd een overeenkomst geweest dat dit ook voor 2006 moest gelden. De burgemeester – en dus niet de schepen – heeft zich daar destijds toe verbonden. Hij moet zijn woord houden. Hij heeft ook bevestigd dit te zullen oplossen.

Wat 2007 betreft, is inmiddels inderdaad bevestigd dat die 250.000 euro uitbetaald en ontvangen is. Anderzijds klopt de vaststelling dat dit bedrag niet nominatim werd ingeschreven in de begroting 2008 van de stad Brussel. Er is echter wel in 1 miljoen euro voorzien op de cultuurbegroting van voormalig schepen van Cultuur Milquet en huidig schepen Fassi-Fihri. Het enige waarover dus nog onduidelijkheid bestaat, is het nooit uitbetaalde bedrag van 250.000 euro voor 2006. Hierover heeft de stad Brussel uitdrukkelijk bevestigd dat deze middelen op korte termijn in een beargumenteerde begrotingswijziging zullen worden vrijgemaakt. Ik neem daar akte van en zal dit dossier en de naleving van ons akkoord op de voet volgen.

Samengevat: de 250.000 euro voor 2008 zijn alsnog opgenomen in de cultuurbegroting, maar niet ad nominatim. De 250.000 euro zal van het bedrag van 1 miljoen euro dat er nog rest, worden overgedragen. De 250.000 euro van 2007 zijn ondertussen uitbetaald. Voor de 250.000 euro van 2006 is er een uitdrukkelijke toezegging om dat bedrag via een begrotingswijziging toch nog uit te betalen. Ik hoop dat het inderdaad vrij snel kan gebeuren.

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Mijnheer de minister, mijnheer de voorzitter, als het zo snel gebeurt als onze interpellatie en onze antwoorden, dan is er hoop. Dan kan ik alleen maar het Zuid-Afrikaanse gezegde aanhalen: 'Alles sal regkom'.

Minister Bert Anciaux: Ik ken de stad Brussel vrij goed. Tot een overeenkomst komen gaat tergend langzaam. Als er een overeenkomst is, wordt ze tergend langzaam uitgevoerd, maar ze wordt wel uitgevoerd.

De heer Erik Arckens: Ik wil aan de heer Delva duidelijk zeggen dat ik met de heer Jean De Hertog heb gesproken en dat ik die man absoluut niets verwijt. Hij is zeker van goede wil. Daar gaat het niet over.

Het ging vooral over het misverstand van 2006 dat nu zal worden rechtgetrokken. Ik vind het een zeer spijtige zaak. Het zal hiermee niet eindigen.

Minister Bert Anciaux: Ik hoop van wel.

De heer Erik Arckens: Dat kunnen we hopen, maar u zegt zelf dat in de stad Brussel alles kan. Het is bargaining, onderhandelen over dingen die zijn vastgelegd in een contract. Het is ongelooflijk maar waar. Ik kondig een motie aan.

De heer Paul Delva: Ik hoop dat een aantal politici van de stad Brussel een even grote loyaliteit aan de dag leggen als de heer Arckens en minister Anciaux.

Met redenen omklede motie

De voorzitter: Door de heer Arckens werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Frank Creyelman tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de mogelijke kandidatuur van Mechelen voor Culturele Hoofdstad van Europa in 2015

De voorzitter: De heer Creyelman heeft het woord.

De heer Frank Creyelman: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, elk jaar kiest het Europees Parlement een culturele hoofdstad van Europa. De aanwijzing van de culturele hoofdstad van Europa draagt ertoe bij dat de rijkdom, de verscheidenheid en de gemeenschappelijke kenmerken van de Europese culturen beter tot hun recht komen en maakt het mogelijk dat de burgers van de Unie elkaar beter leren kennen. Naast de culturele en intermenselijke elementen heeft het evenement ook een enorme economische en toeristische meerwaarde voor de stad en de regio die deelneemt.

Tot het najaar van 2009 hebben Belgische steden de tijd om zich kandidaat te stellen voor dit evenement. Sinds enkele jaren worden er steeds twee culturele hoofdsteden aangeduid uit verschillende landen. Zo zal een Belgische en een Tsjechische stad het tot Europese culturele hoofdstad 2015 kunnen schoppen. Dat lijkt nog veraf, maar dat is het niet. Tot nu toe is enkel het Waalse Bergen samen met Mechelen in de running. De keuze valt in het voorjaar van 2010. Op dat ogenblik zal een commissie

van wijzen beslissen welke stad namens ons land zal deelnemen aan dit evenement.

In zijn cultuurplan zette Mechelen zijn kandidatuur kracht bij om in 2015 Culturele Hoofdstad van Europa te worden. Bergen lanceerde zijn kandidatuur drie jaar geleden al. Zowel Mechelen als Bergen stelden reeds een coördinator aan om hun projecten zo stevig mogelijk te maken en hun netwerken uit te bouwen.

Mechelen heeft belangrijke troeven in zijn opzet om het tot Culturele Hoofdstad van Europa 2015 te schoppen. Zo werden er de afgelopen jaren reeds grote sommen geïnvesteerd in het cultureel op de kaart zetten van de stad en zullen er in de komende jaren nog meer inspanningen worden gedaan.

Onlangs kreeg Mechelen zelfs steun vanuit een zeer onverwachte hoek. Door de gemeenschappelijke link met Ludwig van Beethoven – de familie van Beethoven is van Mechelen afkomstig – wil het Duitse Bonn zijn steentje bijdragen tot Mechelse winst in deze race. De Duitse ambassadeur in België Reinhard Bettzuege wil zich engageren om een samenwerking tussen Mechelen en zijn geboortestad Bonn uit te werken. Via de muziek van Ludwig van Beethoven wil hij beide steden dichterbij elkaar brengen.

Er dreigen echter ook onweerswolken. De Europese Commissie stelt elk jaar een jury samen die verslag moet uitbrengen over de voorgedragen stad of steden. Op basis van het verslag van de jury, de aanbeveling van de commissie en het advies van het Europees Parlement, wordt uiteindelijk beslist welke stad Culturele Hoofdstad van Europa wordt. Volgens de Mechelse coördinator van het project is vooral het verslag van de jury belangrijk, die wordt aangeduid op aanbeveling van de Waalse en Vlaamse minister van Cultuur. Voor België bestaat die jury uit evenveel Vlamingen als Walen – een typische Belgische situatie waarbij een Vlaamse stem minder weegt dan een Waalse.

Bijgevolg moeten deze Vlaamse commissieleden over de nodige ruggengraat beschikken, want de kans dat er zwaar politiek wordt gelobbyd, is niet denkbeeldig. De burgemeester van Bergen is de niet geheel onbekende Elio Di Rupo die bijzonder goed weet hoe een en ander in elkaar zit en die via allerlei Europese kanalen over de nodige netwerken beschikt. U hebt allicht ook al gehoord van de Socialistische Internationale.

Mijnheer de minister, hebt u al zicht op de Vlaamse invulling van de jury? Heeft de Mechelse coördinator al contact opgenomen met u over mogelijke ondersteunende activiteiten? Vindt u het opportuun om slechts één gezamenlijke Vlaamse kandidatuur in te dienen voor het evenement zodat de Vlaamse kansen maximaal kunnen worden uitgespeeld?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Geachte collega's, het hoeft weinig betoog dat de titel 'Europese Culturele Hoofdstad' erg prestigieus klinkt en ook heel veel nationale en internationale uitstraling heeft. In het verleden genoten Antwerpen, Brussel en Brugge deze eer.

In 2015 is België, samen met Tsjechië, opnieuw aan de beurt. De procedure voor selectie van een stad is duidelijk: voor 1 januari 2009 moet België de oproep tot kandidaten voor de titel van 'Europese Hoofdstad 2015' organiseren. Ten laatste in 2009 stelt de Europese Commissie een jury samen per land. Deze jury stelt voor één land één stad voor. Er kan dus maar één stad worden aangeduid. Uiteraard zijn en blijven alle samenwerkingsverbanden met andere steden of regio's mogelijk, maar een dubbele kandidatuur kan niet.

De jury is samengesteld uit dertien personen, van wie er zeven worden voorgedragen door de Europese instellingen en zes door België in overleg met de Europese Commissie. De Belgische juryleden worden inderdaad gekozen door de gemeenschappen. Daarbij wordt de volgende verdeling gehanteerd: drie leden aangeduid door de Vlaamse minister van Cultuur, en drie leden door zijn collega van de Franse Gemeenschap, met aandacht voor de Duitstalige Gemeenschap.

Ik heb momenteel nog geen keuze van Vlaamse experts gemaakt, maar ik zal bij hun aanduiding rekening houden met onder meer de volgende criteria. De experts moeten vertrouwd zijn met cultuur in een brede context, zoals ook de Vlaamse Gemeenschap haar cultuurbeleid definieert, met daarbij dus aandacht voor kunsten, erfgoed, sociaal-cultureel werk en uiteraard – zeker in deze context – ook het lokale cultuurbeleid. Ze moeten vertrouwd zijn met een stedelijke cultuurdynamiek, wat inhoudt dat de juryleden het best beschikken over ervaring met betrekking tot de wijze waarop stadsbesturen, dus stedelijke administraties, dergelijke grote en complexe projecten voorbereiden en uitvoeren, en ook dat ze kennis hebben van de instrumenten en de werkingscultuur van stedelijke administraties, hun lokale netwerken en mogelijke partners.

De juryleden moeten verder vertrouwd zijn met de organisatorische, financiële, personele en communicatieve aspecten van grootschalige evenementen, met andere woorden ook de concrete en praktijkbasis van het dossier kunnen lezen en interpreteren. Ze moeten beschikken over enige kennis van en vertrouwdheid met de Franse Gemeenschap in het algemeen en het cultuurbeleid in het bijzonder. Ze moeten beschikken over communicatieve en groepsdynamische vaardigheden om zich in de context van zo'n jury optimaal te kunnen uiten.

Dit is, mijnheer Creyelman, een diplomatische formulering van wat u vroeg: mensen die hun mening kunnen

vertolken. Ik verwacht ook van de Vlaamse experts dat zij een bijzonder oog hebben voor de volgende aandachtspunten: de participatieve mogelijkheden van een dergelijk evenement; het betrekken van bijzondere doelgroepen en het vermijden of slechten van participatiedrempels; een grote gevoeligheid voor de combinaties van kunsten enerzijds en het sociaal-culturele werk anderzijds, van sterke nichewerkingen enerzijds en breed-publieke initiatieven anderzijds; ervaring hebben met internationale projecten; vertrouwd zijn met Europese cultuurorganisaties en -communicatie.

Ik beschik op dit moment over dezelfde informatie als u bij het stellen van de vraag: er zouden nu twee kandidaat-steden zijn, Mechelen en Mons of Bergen. De stad Mechelen heeft haar kandidatuur al gemeld, maar een dossier of bilateraal contact met mij hierover is er nog niet geweest. Op het Overlegcomite van 23 april eerstkomende staat de procedure voor de aanwijzing van een Belgische stad als Culturele Hoofdstad van Europa in 2015 geagendeerd. De oproep tot kandidaten moet nog worden georganiseerd. Het blijft dus theoretisch mogelijk dat zich nog andere Vlaamse steden kandidaat stellen. Het is binnen een Vlaams perspectief uiteraard beter om, zoals men blijkbaar ook in de Franse Gemeenschap heeft begrepen, met slechts één gemeente naar de selectieprocedure te trekken.

Collega's, ik begrijp dat deze kandidatuur voor de stad Mechelen erg belangrijk is. Ik steun Mechelen daarbij, zoals ik voor elke Vlaamse stad wil supporteren en ijveren. Ik wens de Mechelaars bijzonder veel succes bij het verdedigen en promoten van deze kandidatuur, vooral ook bij het opmaken van een goed dossier. Ik wil vanzelfsprekend toch ook heel duidelijk de keuzemogelijkheden van de jury open laten. Het is in deze procedure toch vooral en vooreerst de kwaliteit van de dossiers – en ik hoop dat dat echt zo is – die zal en moet spelen. We moeten daarom de juryleden alle vertrouwen geven om deze selectie te maken. Ik wil hen daarbij de volledige ruimte laten om, met inzet van al hun competenties, gezamenlijk tot een keuze te komen. Hierbij hoop ik dat de stad wordt geselecteerd die het meest krachtige, uitdagende en hoopvolle project indiende. Ik durf daarbij veronderstellen dat elk dossier oog zal hebben voor samenwerkingsverbanden, ook tussen de gemeenschappen. Maar getoetst aan deze uitgangspunten heb ik geen twijfels bij de deskundigheid van het Mechelse stadsbestuur om een bijzonder kwaliteitsvol dossier klaar te stomen.

Tot slot spelen bij de selectie tot Europese Culturele Hoofdstad uiteraard ook politieke aspecten. Die zouden naar mijn mening ondergeschikt moeten zijn aan de intrinsieke organisatorische en communicatieve eigenschappen van de ingediende projecten. Ik zal vanzelfsprekend deze commissie op de hoogte houden van de verdere evoluties betreffende deze selectie.

De voorzitter: De heer Creyelman heeft het woord.

De heer Frank Creyelman: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik kan mij volledig vinden in de criteria die u aanduidt om tot een selectie te komen. De politiek zou van ondergeschikte orde moeten zijn, maar ik vrees een beetje dat dit in de praktijk vaak niet zo is.

We moeten bijzonder waakzaam blijven zodat Vlaanderen optimale kansen krijgt. Dit betreft immers niet alleen de stad, maar de hele regio. Mechelen is het centrum van de zogenaamde 'Vlaamse ruit' en is één van de Vlaamse cultuursteden. Wat afstraalt op Mechelen, straalt ook af op de regio. Ik verwacht dus van de minister dat hij heel alert blijft.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dirk de Kort tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de werking van het Frans Masereel Centrum in Kasterlee

De voorzitter: De heer de Kort heeft het woord.

De heer Dirk de Kort: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het Frans Masereel Centrum in Kasterlee kan een indrukwekkende staat van dienst voorleggen. Dit Vlaams centrum voor grafische kunsten is al 35 jaar actief. Een overzicht van de werking sinds 1999 levert een lange lijst van tentoonstellingen, residenties, workshops, projecten en andere artistiek hoogstaande activiteiten op. Dit blijkt onder meer uit uw antwoord op mijn schriftelijke vraag met nummer 68.

Deze indrukwekkende opsomming staat toch wel in schril contrast met de weerklank die het kunstencentrum in de pers krijgt. Een zoektocht via Mediargus op de term 'Masereel Centrum' levert voor de voorbije elf jaar slechts 68 publicaties op. Die artikels verschenen voornamelijk in de lokale of regionale pers. Het centrum met een uitgebreide collectie van 10.000 grafische werken haalde zelden of nooit het nationale nieuws. Hieruit kan men concluderen dat er duidelijk iets schort aan het communicatiebeleid van het Frans Masereel Centrum.

Mijnheer de minister, deelt u mijn bezorgdheid over het gebrekkige communicatiebeleid van het Frans Masereel Centrum? Welke initiatieven werden er tot nu toe op dat vlak genomen en hoe zal een en ander worden bijgestuurd?

De samenwerking met de hogescholen is lovenswaardig, maar de manier waarop de kunstenaars worden geselecteerd is weinig transparant. Wie beslist hierover? Hoe verlopen de kandidatuurstellingen?

teerd is weinig transparant. Wie beslist hierover? Hoe verlopen de kandidatuurstellingen?

Werd ondertussen ernstig onderzocht hoe het Frans Masereel Centrum kan samenwerken met andere instellingen van de Vlaamse Gemeenschap zoals het Muhka of de expodienst van de Warande? Op welke manier kan de minister het centrum aanmoedigen om ook in die richting een meer dynamische werking te ontwikkelen?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer voorzitter, collega's, het Frans Masereel Centrum (FMC) te Kasterlee, niet te verwarren met het Frans Masereel Fonds, dient in de eerste plaats een unieke werkplaats met verblijf in Vlaanderen te zijn. Als centrum voor 'artists in residence', waar hedendaagse beeldende kunstenaars terecht kunnen om eigen werk en/of multipels te realiseren, biedt het FMC jaarlijks aan zowat honderd individuele kunstenaars uit binnen- en buitenland de mogelijkheid tot onderzoek, experiment en realisaties binnen het oeuvre van de kunstenaar. Naast de individuele residenties waarin plaats moet worden gegeven aan zowel conceptuele als technische mogelijkheden, krijgen kunstenaars de gelegenheid om internationale contacten te leggen met andere kunstenaars en om ervaringen uit te wisselen.

Hogeschoolstudenten krijgen de mogelijkheid om over een werkperiode te beschikken. Zo investeert de Vlaamse Gemeenschap via het FMC in het toekomstig artistieke talent. Samen zorgen ze voor een evenwichtige bezetting van het FMC met 200 tot 250 kunstenaars en studenten.

In het communicatiebeleid van het centrum moet in eerste instantie gefocust worden op de kunstenaars, in tegenstelling tot musea waar het publiek de eerste communicatiedoelgroep vormt. Een belangrijke rol hierin speelt de website van het centrum, zodat een up-to-date communicatie naar de buitenwereld mogelijk is. Op deze website kunnen alle geïnteresseerden terecht voor de activiteiten van het FMC zoals workshops, publicaties en tentoonstellingen.

Niettegenstaande deze acties ben ik het met u eens dat de publiciteit rond de vormen van samenwerking, de tentoonstellingen, de lezingen en zo meer die door het centrum worden georganiseerd, professioneler kan gebeuren. Met de huidige krappe personeelsituatie, waarbij het centrum het zonder een verantwoordelijke op A-niveau moet stellen, is het onmogelijk de pr-functie ten volle in te vullen. Op korte termijn is de werving van een leidinggevende op niveau A dan ook van essentieel belang om de huidige vernieuwde dynamiek levendig te houden.

Daarnaast kan ik u verzekeren dat de samenwerking met kunsthogescholen binnen en buiten Vlaanderen een project is van het Frans Masereel Centrum dat al enkele jaren wordt gevolgd en geapprecieerd. Hiervoor wordt de periode tussen de krokusvakantie en paasvakantie vrijgehouden. Er komen gemiddeld 6 tot 8 scholen, zowel nationale als internationale. De kunsthogescholen uit Vlaanderen krijgen een voorkeursbehandeling en kunnen beschikken over een periode van twee weken. Buitenlandse kunsthogescholen worden gestimuleerd tot samenwerking met de Vlaamse hogescholen.

De projectvoorstellen worden aan een selectiecommissie voorgelegd. Deze selectiecommissie bestaat uit kunstenaars en docenten van kunsthogescholen. Ik geef u hun namen: Ingrid Ledent, Raf Coenjaerts, Marnix Everaert, Goedele Peeters, Fik van Gestel, Bart Prinsen, Joris Martens, Evelien Gysen, Albert Daniels, Wim Legrand en Ivan Durt. De selectiecriteria staan op de website van het Frans Masereel Centrum en kunnen dus door de kunstenaars worden geraadpleegd.

De individuele kunstenaar dient in zijn aanvraagdossier zijn artistieke kwaliteit en ontwikkelingsmogelijkheden op het gebied van de hedendaagse beeldende kunst aan te tonen. De kandidaat toont een bereidheid om tijdens zijn verblijf het medium grafiek in zijn artistiek curriculum op te nemen. Van de kandidaat wordt tijdens zijn werkverblijf een actief engagement en het in acht nemen van atelier- en werkvoorschriften verwacht. Alle dossiers worden voorgelegd aan de selectiecommissie die enkele malen per jaar bijeenkomt. Na goedkeuring van het dossier wordt met het centrum een werkperiode, eventueel gecombineerd met een verblijf in een studio, afgesproken. Jaarlijks kunnen de geselecteerde kunstenaars beschikken over een periode van één tot drie weken.

De aanmeldingsdeadlines worden op het internet, www.fransmasereelcentrum.be, geplaatst en ook publiek gemaakt. Internationaal gebeurt dit via de website Res-Artis. Per jaar komen ongeveer 300 aanvragen binnen waarvan er ongeveer 100 individuele kunstenaars op basis van de criteria worden geselecteerd. De selectieleden selecteren op basis van de selectiecriteria.

Ten slotte, wil ik nog benadrukken dat François Mylle, en voor hem ook Johan van Steenkiste, onderzoek hebben gedaan naar een mogelijke samenwerking met andere instellingen. Hieruit zijn samenwerkingsovereenkomsten ontstaan met FLACC in Genk en met Jan van Eyck Academie in Maastricht. De samenwerking met FLACC vertrekt vanuit de inzet van complementaire faciliteiten en de uitwisseling van expertise op het vlak van analoge en digitale grafische producties. De samenwerking met Jan van Eyck Academie bevindt zich op organisatorisch niveau en daarbij staan het uitwisselen van expertise op gebied van editing, publishing en distributie centraal. Naast de samenwerking met andere instellingen op

zowel nationaal als internationaal vlak, bijvoorbeeld in Québec, Schotland, Zuid-Afrika, Eindhoven, Zwitserland en Maastricht, wordt ook gekozen voor een projectmatige aanpak. Telkens wordt aan een externe curator gevraagd het project te coördineren. Dit jaar zal dit met Koen Leemans van de Garage, het cultureel centrum in Mechelen, gebeuren. Steven Op de Beeck was vorig jaar de externe curator.

Met het oog op de realisatie van de tentoonstelling over Frans Masereel in het centrum, loopt er momenteel een samenwerking met het Museum voor Schone Kunsten in Gent.

Ik hoop hiermee op voldoende wijze te hebben geantwoord op uw vragen.

De voorzitter: De heer de Kort heeft het woord.

De heer Dirk de Kort: Mijnheer de minister, ik dank u voor het uitgebreide antwoord. U hebt meegegeven dat er effectief heel veel gebeurt in het centrum, maar dat er op het vlak van de communicatie nog een en ander zou kunnen verbeteren. Wat er gebeurt, is de moeite waard, en een betere communicatie zal ten goede komen aan de uitstraling van het centrum en ook van Vlaanderen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dirk de Kort tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de publicatie van klassiekers uit de Nederlandstalige literatuur

De voorzitter: De heer de Kort heeft het woord.

De heer Dirk de Kort: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, in januari heb ik reeds een vraag gesteld over de plannen met betrekking tot de uitgave van een reeks 'klassiekers' uit de Nederlandse en Vlaamse literatuur (*Hand. VI. Parl. 2007-08, C.98,1*).

Ik citeer uit uw antwoord: "Het Vlaams Fonds voor de Letteren (VFL) zal volgende maand een rondetafel over dit thema organiseren met als partijen het onderwijs, de academische wereld, de KANTL, het CTB, Stichting Lezen, uitgeverijen, de openbare bibliotheken en het VFL. Het is de bedoeling om de discussie over de literaire canon te activeren en te situeren binnen de actuele onderwijs-, onderzoeks- en culturele context en om een overleg met Nederland in een volgende fase grondig voor te bereiden, niet om een Nederlands voorstel te becommentariëren, maar ter ontwikkeling van

een gemeenschappelijk plan over doel, samenstelling, vorm, uitgave en publieksacties.”

U benadrukte ook: “Het is belangrijk dat Vlaanderen eerst intern de discussie voert om daarna het gesprek met Nederland aan te gaan. Dan kunnen budgettaire ramingen worden opgemaakt, het werk verdeeld en de inspanningen gespreid. Voor dit werk voor de relatieve literaire eeuwigheid mag snelheid niet voorgaan op kwaliteit. Bovendien moet een dergelijk, grootschalig project op het kruispunt van letteren, wetenschap, onderwijs en participatie geplaatst worden binnen het Vlaams-Nederlands samenwerkingsplatform bij uitstek, namelijk de Nederlandse Taalunie. Ik kijk dan ook uit naar het dossier dat hopelijk op een van de volgende bijeenkomsten van het Comité van Ministers ter tafel zal komen. Het spreekt vanzelf dat ik deze commissie op de hoogte zal houden.”

Een paar weken geleden pakte het weekblad Knack uit met ‘zijn’ top 50 van de Vlaamse literatuur waarbij het frontaal in de aanval gaat tegen de Vlaamse canon van het Centrum voor Teksteditie en Bronnenstudie (CTB), het onderzoekscentrum van de Koninklijke Academie voor Taal- en Letterkunde (KANTL). Het heeft geen zin om in deze welles-nietesdiscussie partij te kiezen, maar aangezien de KANTL een buitendienst is van de IVA Kunsten en Erfgoed van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, lijkt het mij toch relevant om de zaak uit te klaren.

Mijnheer de minister, wat is de stand van zaken in dit dossier? Heeft de door u aangekondigde rondetafelconferentie, georganiseerd door het VFL, al plaatsgevonden? Zo ja, wie heeft er aan dit debat deelgenomen en wat waren de belangrijkste conclusies? Is er al een Vlaams standpunt over het Nederlandse voorstel?

Werd dit dossier ook al besproken binnen de Nederlandse Taalunie en zo ja, welke afspraken werden daar gemaakt?

Heeft de zogenaamde Vlaamse canon van CTB-KANTL een ‘officieel’ karakter? Werd de canon met andere woorden in opdracht van de Vlaamse Gemeenschap opgesteld of als dusdanig erkend, of is het een vrijblijvende denkoefening? Wat zal de rol zijn van het CTB en het VFL in de verdere uitwerking van de canonreeks voor de Nederlandse en Vlaamse literatuur?

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

– *De heer Johan Deckmyn treedt als waarnemend voorzitter op.*

De heer Erik Arckens: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de Kort, ik heb uw vraag gelezen en ik heb ook heel aandachtig het lange en merkwaardige artikel in Knack gelezen. Dat artikel stelt de zaken heel scherp, in ver-

band met de lijsten die moeten worden opgesteld en die uiteraard relevantie hebben bij het opstellen van een Vlaamse canon. Ik ben het volledig eens met uw vraag, en ik ben trouwens blij dat u deze vraag stelt.

U zegt echter ergens dat het geen zin heeft om partij te kiezen in een welles-nietesdiscussie. Wat ik allemaal las in die acht bladzijden, verbaasde me nogal. Het gaat om afrekeningen en natrappen van gewezen journalisten. De KANTL wordt helemaal in de hoek van de vrijzinnigheid geduwd en ik weet niet of dat klopt, maar dit lijken de jaren vijftig wel. Ik dacht in een postideologisch en een postreligieus tijdperk te leven, maar plotseling komen al deze zaken weer boven. Ik lees over Claes en Timmermans en andere auteurs die zouden worden geweerd door de KANTL omdat het katholieke schrijvers zijn.

Minister Bert Anciaux: U zei toch Claes en niet Claus? Claus werd toch niet geweerd?

De heer Erik Arckens: Claus werd inderdaad niet geweerd. Ik heb er trouwens nog wat vijanden bijgemaakt in Brussel, omdat ik onlangs een zeer hard artikel heb geschreven tegen hem. Er moet immers kunnen worden geschreven over een publieke figuur, zelfs als hij dood is, en ik wil niet meedoen aan heiligenverering.

Mijnheer de minister, mijnheer de Kort, u kunt er niet omheen dat er toch lijstjes worden opgesteld. Ik wil erop wijzen dat het modieuze er altijd bij zal zijn, of dat nu wordt georganiseerd door de Koninklijke Academie voor Nederlandse Taal- en Letterkunde of door het Centrum voor Teksteditie en Bronnenstudie of door Knack. Als dat nu wordt georganiseerd, dan staan in de top drie drie boeken van Claus. Daar ben ik zeker van. Waarschijnlijk staan de Oostakkerse Gedichten op kop, die waarschijnlijk niemand heeft gelezen. Ik heb ze vorige zomer in Caïro stuk voor stuk gelezen, maar het heeft nu geen zin te stellen wat ik daarvan vind. Ik bedoel maar dat het modieus is. U weet maar al te goed dat, toen er in de jaren zeventig lijstjes moesten worden gemaakt over lp’s, dan waren dat niet de lp’s die wij graag hoorden. Wat daar altijd in stond, was Deja Vu en After the Gold Rush en wat weet ik nog allemaal van Crosby, Stills, Nash & Young. Dat stond immers chic. Mensen volgen eigenlijk een cultureel correcte canon die op dat ogenblik wordt opgelegd.

Minister Bert Anciaux: De term ‘cultureel correct’ is wat op het randje. Ik weet niet meer wat dat woord ‘correct’ tegenwoordig nog betekent.

De heer Erik Arckens: Ik wel, hoor. Maar goed, dat was gewoon een aanvulling.

Mijnheer de Kort, die acht bladzijden in Knack, het is me wat. Vindt u dat ook niet, mijnheer de minister?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, als het enigszins mag, zal ik proberen het toch te hebben over de publicatie van die klassiekers. Op mijn weblog heb ik al enkele bedenkingen geschreven over heiligenverering. Die kunt u altijd eens lezen, mijnheer Arckens.

Mijnheer de Kort, zoals u aangaf in uw vraag, gaf ik begin januari in deze commissie zeer uitvoerig toelichting bij de ontstaansgeschiedenis van dit grootse plan. Ik stelde toen dat “de publieke discussie over de ‘canon’ nog niet leeft in Vlaanderen” en dat er over dit thema een aantal initiatieven zouden worden opgezet. Getuige wat we hebben mogen lezen in de pers, begint de discussie nu wel degelijk te leven in Vlaanderen. De beide sprekers hebben verwezen naar het Knackartikel van 2 april, maar op 18 januari publiceerde Marc Reynebeau zijn essay ‘Zin en onzin van een canon’ in De Standaard, en vorige week publiceerde Edward Vanhoutte van het Centrum voor Teksteditie en Bronnenstudie zijn repliek op het Knackartikel.

Los van de vaak polemische toon in deze stukken, is een degelijk openbaar dispuut ook wel een goede zaak, want ze brengt dit opmerkelijke plan ook volop in het publieke debat en maakt van dit bij uitstek culturele thema ‘hot news’. Dat lijkt me een goede zaak. Ik kondigde eveneens een rondetafelconferentie over dit thema aan, georganiseerd door het Vlaams Fonds voor de Letteren en de KANTL. Deze bijeenkomst vond vorige week woensdag, op 9 april, plaats in Berchem. Aanwezig waren vertegenwoordigers van het Vlaams Ministerie van Onderwijs en Vorming, Boek.be, de Canon Cultuurcel, de universiteiten van Antwerpen, Gent en Leuven, de KANTL, het IVA Kunsten en Erfgoed, het Letterenhuis, Stichting Lezen Vlaanderen, de Vlaamse Auteursvereniging, het Vlaams Centrum voor Openbare Bibliotheken, het Vlaams Fonds voor de Letteren en natuurlijk ook mijn kabinet.

Deze eerste ontmoeting richtte zich prioritair op het activeren en situeren van de canondiscussie binnen de actuele onderwijs-, onderzoeks- en culturele context en meteen ook op het voorbereiden van een grondig overleg met Nederland in een volgende fase. Dit plan is en blijft immers essentieel een gemeenschappelijk project, qua doel, samenstelling, vorm, uitgave en publieksacties. Ik heb de notulen van deze vergadering nog niet ontvangen. Wel heb ik alleen maar positieve geluiden opgevangen, onder andere van de auteursvereniging VAV. Het canonplan heb ik eveneens op de agenda gezet van de bijeenkomst van het Comité van Ministers van de Nederlandse Taalunie, die nu maandag, op 21 april, in Breda zal plaatsvinden. Aan het Comité van Ministers wordt gevraagd drie vraagstellingen te bespreken, met name of een gezamenlijk Nederlands-Vlaamse literaire canon zinvol is, of dit voorstel voldoende aanknopingspunten biedt om zo'n literaire canonreeks te

ontwikkelen, en wat de rol van de Nederlandse Taalunie in dit geheel zou kunnen of moeten zijn.

Ik wil als voorzitter van de Nederlandse Taalunie natuurlijk niet vooruitlopen op de feiten, maar als Vlaams minister van Cultuur wil ik dit plan ten volle ondersteunen, vanuit verschillende overwegingen. Openbare maatschappelijke debatten over de eigen geschiedenis, het accentueren van een gedeelde culturele en literaire kennis, het conserveren en aan volgende generaties doorgeven van cultureel erfgoed: al deze inspanningen droegen en dragen onmiskenbaar bij tot de verspreiding van literaire klassiekers. Dat kan deze commissie bij uitstek getuigen. Het hoeft weinig betoog dat voor de letteren Nederland en Vlaanderen als een eenheid moeten worden beschouwd. De Nederlandstalige literatuur behelst de Vlaamse en de Nederlandse. Het is dus één literatuur. Het toegankelijk maken, restaureren en conserveren, kortom de monumentenzorg voor het Nederlandstalige literaire erfgoed, is daarom bij uitstek een gezamenlijke opdracht voor Nederland en Vlaanderen. Daarin past zeker ook de nieuwe rol die het Vlaamse en Nederlandse voortgezet en hoger onderwijs willen toekennen aan de Nederlandstalige klassieken.

Het plan is daarom duidelijk: het creëren van een heel nieuwe vorm van verspreiding van het Nederlandstalige literaire erfgoed. Daarbij hoort heel expliciet het zo voortvarend mogelijk beschikbaar maken van de klassieke canonieke teksten van de Nederlandstalige literatuur in Nederland en Vlaanderen voor onderwijs, handel en wetenschap, op een veel toegankelijker manier dan tot nu toe gebeurde. Dit plan speelt daarmee in op de algemeen gevoelde maatschappelijke urgentie, knoopt aan bij de aanbevelingen van diverse commissies en sluit aan bij de politieke wens het culturele literaire erfgoed te ontsluiten voor het onderwijs en het brede publiek. Ik durf daarbij onomwonden te stellen dat ik deze behoefte zowel in Vlaanderen als in Nederland duidelijk ervaar. De Knackdiscussie en de parlementaire vragen over dit onderwerp bevestigen deze vaststelling volledig.

Meer concreet: dit project zal een serie herkenbare uitgaven van klassieke teksten uit de Vlaamse en Nederlandse literatuur in diverse verschijningsvormen op de markt brengen. Vanuit de voorraadkasten van de Nederlandstalige literaire klassieken kunnen verschillende reeksen worden opgezet. Hierbij wordt onder meer gedacht aan een publieksuitgave; een zo toegankelijk mogelijke goedkope handelseditie, die breed wordt verspreid, bijvoorbeeld met verantwoorde hertalingen; een editie die geschikt is voor het onderwijs en waarvan ook afgeleide digitale producten kunnen worden gemaakt en daarnaast een wetenschappelijk verantwoorde en digitale variant, die de basis verschaft voor vervolgonderzoek en studie. Op deze wijze verenigt het plan diverse concepten en ideeën over de wijze

waarop het literaire erfgoed beschikbaar moet blijven en ook kan worden verspreid.

Vlaamse en Nederlandse instellingen, zoals onder andere de letterenfondsen, het Huygens Instituut en het CTB, de Taalunie en verschillende Vlaamse en Nederlandse algemene en educatieve uitgeverij zullen daarbij de handen in elkaar moeten slaan om tot een gezamenlijke gemeenschappelijke klassiekenreeks te komen. De letterenfondsen moeten mijns inziens hierin een overkoepelende en verbindende rol spelen. Ze zullen zich met name moeten inzetten voor de verbinding tussen de onderwijskundige doelen van de reeks en de meer algemeen culturele. Daarbij is en blijft de rol van het onderwijs cruciaal. Om het leespubliek en met name de jongeren te bereiken, is een adequate marketing onontbeerlijk. De Taalunie moet prioriteit geven aan dit project, vanuit haar expertise, maar ook en vooral vanuit budgettaire-financieel oogpunt.

Dit najaar kan met een pilootuitgave worden begonnen. Bij aanvang is de samenstelling van een evenwichtige Vlaams-Nederlandse klassiekenlijst noodzakelijk. Er zal een voorraad van honderd titels worden vastgelegd, waarvan er een groot aantal, binnen de komende tien jaar, in diverse verschijningsvormen zullen worden uitgebracht. Deze eerste reeks moet nog dit jaar op de markt komen. Hierbij wordt gestreefd naar een jaarlijkse publicatie van acht tot tien titels.

Het is en blijft een oud zeer dat de fondsen en de Taalunie weliswaar overleg plegen met elkaar, maar te vaak een echte samenwerking uit de weg gaan. Ik heb dat veel jaren geleden ook al mogen ervaren. Het meerjarenbeleidsplan van de Taalunie vermeldt echter heel expliciet de platformfunctie van de Taalunie voor externe netwerken en de samenwerking met de fondsen en de Stichting Lezen. Concreet beperkt deze opdracht zich echter tot enkele ad-hocsubsidieeringen en de aandacht voor specifieke projecten. Met het publicatievoorstel van de klassieken dat momenteel voorligt en maandag door het Comité van Ministers wordt behandeld, krijgt de Taalunie een unieke kans om eindelijk een echte samenwerking met de fondsen te verwezenlijken.

Daarmee, geachte leden, is mijn standpunt gekend, maar ik wil niet vooruitlopen op de bijeenkomst van maandag. Ook over de financieel-budgettaire engagementen is het laatste woord natuurlijk nog niet gezegd. Het spreekt vanzelf dat ik u zal inlichten over het standpunt dat het Comité van Ministers maandag zal innemen. Daarmee heb ik ook in het algemeen uw derde vraag beantwoord, al wil ik bij deze duidelijk stellen dat het idee van zowel de Vlaamse canon als van het plan dat voorligt niet als opdracht door de Vlaamse Gemeenschap werd geformuleerd, maar wel vanuit de sector op de agenda werd geplaatst. In die zin kan men strikt gesproken van een vrijblijvende denkoefening spreken,

waarvan het belang en de noodzaak echter moeilijk kan worden overschat.

Het spreekt vanzelf dat ik deze commissie op de hoogte zal houden. Dat heb ik vorige maal ook al gezegd.

Ik hoop dat ik u hiermee voldoende heb geantwoord.

De voorzitter: De heer de Kort heeft het woord.

De heer Dirk de Kort: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw uitvoerige en degelijke antwoord.

Wel heb ik nog een kleine aanvullende vraag: welke canon willen we eigenlijk? Wat is eigenlijk de taakstelling ten aanzien van die rondetafelconferentie? Hebben die mensen de opdracht gekregen te streven naar een canon die in Vlaanderen wordt samengesteld en naderhand onderdeel wordt van een gezamenlijke canon met Nederland? Of wordt de canon samen met Nederland opgesteld? Die keuze zal toch wel belangrijk zijn. Als die opdracht aan ons wordt gegeven, dan stel ik me voor dat bijvoorbeeld Herman De Coninck wel belangrijk is voor ons. In Nederland is die echter onbekend. Ik kan me andersom ook inbeelden dat Nederland wel een protestantse negentiende-eeuwse dichter naar voren zou schuiven die wij helemaal niet kennen. Hoe is die taakstelling geformuleerd?

Minister Bert Anciaux: Voor mij is het vanzelfsprekend dat we tot een gemeenschappelijk project moeten komen, een Vlaams-Nederlandse canon dus. Dat wil niet zeggen dat de canon bestaat uit door de twee delen gekende en erkende schrijvers. Het is vanzelfsprekend dat werk dat door de Vlaamse Gemeenschap als belangrijk naar voren wordt geschoven, wordt opgenomen. Er mogen geen wederzijdse veto's worden gesteld.

Het lijkt me niet noodzakelijk dat het moet gaan over namen die op de twee lijstjes voorkomen. Het gaat niet om de kleinste gemene deler, het gaat wat mij betreft om het grootste gemene veelvoud, wel vertrekkend vanuit een zeer hoge kwaliteitsnorm.

Maar ik wil natuurlijk niet vooruitlopen op de beslissing.

De heer Dirk de Kort: Ik begrijp ook wel dat wij als politici geen lijstje kunnen opstellen. Maar er moet vanuit Vlaanderen wel voldoende aandacht voor zijn, ook voor bepaalde schrijvers bijvoorbeeld uit de Vlaamse Beweging.

Minister Bert Anciaux: Ik ben het met u eens. Het moet een gemeenschappelijk project zijn, met de restrictie zoals u die hebt gesteld.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

